

KHÔNG PHÂN BIỆT

Bảo Trân

Qua bao năm lao nhọc vất vả với đời sống ở xứ người, chén cơm, manh áo, nuôi nấng, giữ gìn con cái gia đình, đã làm cho biết bao người thất điên bát đảo, mệt mỏi ngất ngư, không biết nơi nào nương tựa cho yên ổn tinh thần. Là một trong số người đó, với cái tuổi trẻ mất đi, cái già đã tới, rồi sẽ đến ngày cận địa viễn thiên! Ngao ngán chán chường biết than thở cùng ai! Ngẫm nghĩ cuộc đời mình như một giòng sông nhỏ! Khi nước dâng đầy thì mặc tình bơi lội thong dong, khi nước cạn thì đành dấy dựa trong bùn lầy cận cẩu, biết gỡ làm sao?

Cũng may cho cuộc đời tôi, ngoài một người mẹ đảm đang, tôi còn có được người chị mà suốt đời gần gũi thương yêu, vui buồn luôn chia sẻ. Chị đã gặt hái được nhiều thành công to trên thương trường nhưng cũng gặp không ít thất bại lớn, đến khi con cái trưởng thành, danh nghiệp toại nguyện thì chị lại mang phải chứng bệnh nan y! Sau khi giải phẫu bình phục, nhận thấy cuộc đời vô thường nên chị quyết tâm dừng lại chuyện đời, vào chùa làm công quả với tâm nguyện tạo phúc lành để mong giải trừ nghiệp chướng. Thương chị làm sao, nhớ từ thuở nhỏ nhà còn nghèo, chị phải nghỉ học trước. Cứ mỗi lần mua nón lá là chị đem cái mới

mua để đổi lấy cái nón cũ của tôi mà đội, đến khi lập gia đình, hể làm ăn chuyện gì có lợi là chị rủ tôi cho được, có khi chị phải ra vốn sẵn để tôi chịu làm. Rồi nay chị đi chùa chắc chị cũng cảm nhận được ít nhiều lợi lạc tinh thần, nên chị lại rủ tôi cùng đi với chị. Nhưng rất khó cho tôi, ngược lại tánh chị, tôi không thích đông người, chuyện trò qua lại lỡ lời dễ sanh nhiều chuyện mịch lòng rồi sanh thêm phiền phức, tôi nghĩ nếu cần kiếm phước, chi bằng tôi làm thêm giờ rồi lấy tiền đó mà cúng chùa cũng được, nhưng nể tình chị thương yêu lo lắng cho mình từ nhỏ đến giờ nên tôi đành phải nhận lời, lại nữa cũng muốn đi cho khuây khỏa để bù lại suốt ngày quần quật trong nhà. Mới vào chùa vì tâm trạng sợ đụng chạm, tôi đi thẳng vào bếp đến chỗ rửa chén, hết chén đến nôi, đến khi thấm mệt thì âm thầm rút lui ra về.

Nhờ bảy năm thất bại, năm năm thành công ở nhà hàng nên chuyện nấu ăn, sắp xếp, tổ chức tiệc tùng đối với chị là sở trường, chỉ cần chuyển nấu thức ăn chay mà thôi và từ đó chị gánh vác phần ầm thực trong chùa. Chắc chị cũng nhận thấy nơi tôi chưa có phần hứng thú, chị rủ thì tôi đi, không rủ thì thôi!

Ngày xưa lúc Đức Phật còn tại thế, vì lòng từ bi, Ngài muốn mọi người có cơ hội để phát tâm cúng dường (bố thí) mà Ngài phải ôm bình bát đi khát thực từng nhà, từ thành thị đến khắp nơi, cùng làng cuối ấp. Bây giờ thì tôi mới biết chị 'dụ tôi', đợi tới mỗi lần có phiên họp tổ chức tiệc chay gây quỹ xây cất chùa, hoặc lễ Phật Đản, Vu Lan... trước mặt Thầy và các anh chị trong ban nhà bếp, chị lại phân công cho tôi phần lái xe mua đồ rau cải tươi.

